

PEONY

아빠,
나이 걸
혼 안 할래요!

7
권

ท่านพ่อ
ลูกไม่ยอม
แต่งงาน

홍희수

HONG HEESOO

เขียน

Yuna puck วาด

บทที่ 27

ดวงตาแห่งพายุ

องค์จักรพรรดิจ้องมองจู่แวเลียนด้วยแววตาเป็นประกาย

พลังนั้นน่าจะแข็งแกร่งเพียงพอที่จะทำให้พลังเวทของ
แหวนได้อย่างไม่จำกัด

พลังเวทที่แข็งแกร่งจนถึงขั้นสามารถทำให้การโจมตีของ
ผู้มีพลังเหนือธรรมชาติอ่อนกำลังลงได้ พลังที่เทียบเคียงกับ
พระเจ้าอย่างแท้จริง

ถ้ามันกลายเป็นของข้าละก็...

อัลแตร์หรือจักรพรรดิพระองค์แรกเป็นมหาจอมเวทซึ่งมี
พลังมหาศาลอย่างไม่มีใครเทียบเคียงได้ จึงทำการผนึกฟาฟเนียร์
ผู้เป็นพ่อไว้และทำให้ทั่วทั้งทวีปอยู่ภายใต้การปกครองของเขา ซึ่ง
องค์จักรพรรดิก็คือเชื่อมันว่าไม่ใช่แค่เพียงเหล่าชนชั้นสูงเท่านั้น แต่
ตนเองจะสามารถทำให้ทั่วทั้งทวีปคุกเข่าลงได้เหมือนกับอัลแตร์
เช่นกัน

เพียงแค่คิดเช่นนั้น องค์จักรพรรดิก็รู้สึกอิมเอมเปรมปรีดี
ขึ้นมาทันใด

แต่ปัญหาคือจะเอาพลังของหนังนั้นมาได้ยังไง...

การทลายกำแพงป้องกันที่แม้กระทั่งดุกโพลเยนยังไม่
สามารถทำลายได้ก็คงจะเป็นไปไม่ได้

แต่มันน่าจะมีวิธีอื่นอีก วิธีที่ทำให้หนังนั้นปลดกำแพงลง
และออกมาด้วยตัวเอง

ในขณะที่องค์จักรพรรดิกำลังครุ่นคิด

「 ดูเหมือนว่านายจะอยากได้พลังนั้นสินะ 」

เสียงของฟาฟเนียร์ซึ่งดังขึ้นภายในหัวทำให้องค์-
จักรพรรดิแสบะยิมมูมปาก

แน่นอนอยู่แล้ว เพราะเพียงแค่ได้พลังนั้นมาอยู่ในมือ
ข้าก็ไม่จำเป็นต้องคอยเอาใจปีศาจอย่างเจ้าอีกต่อไป

แต่การได้รับความช่วยเหลือจากฟาฟเนียร์ในเวลานี้ก็
ไม่ใช่เรื่องแย่อะไร

“ท่านมีวิธีดี ๆ ไหมครับ”

ฟาฟเนียร์ตอบกลับคำถามขององค์จักรพรรดิด้วย
น้ำเสียงกลัวหัวเราะ

“ไม่เห็นต้องไปหาที่ไหนไกล พลังที่สามารถดูดกลืน
ได้ในตอนนี้ก็อยู่ใกล้ๆ แล้วนี่”

ใกล้ๆ เหรอ

องค์จักรพรรดิครุ่นคิดด้วยความสงสัยครู่หนึ่ง ก่อนที่
สายตาจะหยุดอยู่ตรงลูกสาวที่กำลังร้องไห้อยู่ข้างร่างอันไร้
วิญญาณขององค์จักรพรรดินี้

จริงสิ จะว่าไป...เจ้ายังอยู่นี่นา

องค์จักรพรรดิเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าองค์หญิงยังอยู่

“ถ้าพาองค์หญิงมา ฉันจะใส่พลังเวทนั้นให้กับนาย”

ประโยคนั้นทำให้องค์จักรพรรดิยกยิ้มมุมปากขึ้นในทันที

ในที่สุดข้าก็จะได้เป็นนักเวทเสียที!

ทันใดนั้นเขาก็คิดแผนการดีๆ ขึ้นมาได้หนึ่งอย่าง ซึ่งมีความเชื่อมโยงกันกับความกังวลภายในใจก่อนหน้านี้

ใช่แล้ว ถ้าหากเพื่อนอย่างเบียทริเซ่ถูกโจมตี บุตรสาวของเลจิสคงจะไม่นั่งดูเฉยๆ แน่

พอคิดจบ องค์กรจักรพรรดิก็หันไปมองมิคาอิลที่ยังคงจ้องมองมาอยู่และปิดปากเงียบสนิท

ไม่ได้ ไ้อ้หมอนั้นชอบเบียทริเซ่...เขาอาจจะฝ่าฝืนคำสั่งก็ได้

ด้วยเหตุนั้น องค์กรจักรพรรดิจึงหันไปสั่งอัศวินมังกรที่อยู่ข้างตนเองแทน

“ไปพาตัวเบียทริเซ่มาตรงหน้าข้า”

สิ้นเสียงนั้น ร่างของอัศวินมังกรก็พุ่งตรงไปยังเบียทริเซ่ทันที ในขณะที่หญิงสาวกำลังร้องไห้ร้องไห้โดยไม่รู้เลยว่าตนเองกำลังตกอยู่ในอันตราย ราวกับเหยื่อที่ไม่ระวังตัว

ใช่แล้ว คราวนี้พลังของเธอก็จะกลายเป็นของข้า

องค์จักรพรรดิคลี่ยิ้มอย่างพึงพอใจ

ฉีก!

แต่แล้วร่างของอัศวินมังกรที่พุ่งเข้าไปส่องค์หญิงก็ถูกแทง
จนทะลุ

ไอ้หมอนั้น...!

เป็นฝีมือของเคเลน ผู้ซึ่งเป็นทั้งบุตรชายของมาร์ควิส
เพอร์ติลจอมนารำคาญและคนรักของเบียทริเซ่

นึกว่าเป็นพวกเสเพลซะอีก...นี่เขาเก่งกาจขนาดนั้น
เชียรวรี

องค์จักรพรรดิตกตะลึงสั๊กพัก ก่อนจะยกมูมปากขึ้นข้าง
หนึ่ง

ช่างเถอะ เพราะถึงยังไงข้าก็ตั้งใจว่าจะกำจัดพวก
ชนชั้นสูงให้สิ้นซากอยู่แล้ว...

จากนั้นองค์จักรพรรดิจึงเอ่ยปากสั่งเกล หัวหน้าอัศวิน
มังกรที่ยืนอยู่ข้างหลัง

“สังหารเจ้านั้นซะ”

เกลตอบรับพร้อมรอยยิ้มชั่วร้าย

“รับทราบพะยะค่ะ!”

เคลเนกัดฟันกรอดขณะมองเหล่าอัศวินมังกรราวๆ ห้าหกคนที่
มุ่งตรงมาทางนี้

ให้ตายสิ! จำนวนเยอะเกินไป

หากนับกันตามลำดับชั้น อัศวินมังกรอาจอยู่ต่ำกว่าหน่วย
องครักษ์ของจักรพรรดิ แต่จริงๆ แล้วอัศวินมังกรเป็นกลุ่มซึ่ง
ประกอบไปด้วยอัศวินหวักะที่ที่เก่งกาจที่สุดในจักรวรรดิ

หนึ่งในนั้นคือเกล หัวหน้าอัศวินมังกรซึ่งมีฝีมือเก่งกาจ
จนแม้กระทั่งเคลเนก็ยังยากที่จะรับประกันได้ว่าจะแพ้หรือชนะ
ถ้าหากเขาร่วมมือกันกับนักดาบชั้นหวักะที่คนอื่นๆ

*ถ้ามีรีเซช่วยก็คงจะเป็นเรื่องง่าย แต่ปัญหาคือตอนนี้เธอ
กำลังสะเทือนใจอย่างมากจนยากที่จะใช้เวทมนตร์ได้...*

ไม่นานเคลงก็ตัดสินใจ

“ริเซ! เดี่ยวผมจะกันทางนี้ไว้ให้ รีบหนีไปเถอะครับ!”

เสียงของคนรักทำให้เบียทริเซซึ่งกำลังจมอยู่กับความ
เศร้าโศกได้สติกลับคืนมา

อัศวินมังกรกำลังมาทางฉันนั่นแหละ

ไม่นานเบียทริเซก็เข้าใจสถานการณ์แล้วกำหนดแน

ทำไม...ทำไมเสด็จพ่อถึงต้องทำถึงขนาดนี้

เธอไม่เคยอ้อนวอนขอความรักแม้แต่หน่อย และหวังเพียง
แค่ว่าเขาจะยังมีความเป็นมนุษย์อยู่บ้าง

ดังนั้นต่อให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ขึ้น เธอก็ไม่แม้แต่คิดจะ
สังหารองค์จักรพรรดิ เพราะไม่ว่าใครจะพูดอย่างไร เธอก็ยังเป็น
ลูกสาวที่มีสายเลือดของเขาอยู่

แต่ความชั่วช้าขององค์จักรพรรดิที่ได้เห็นเมื่อครู่นี้ ทำให้
ความอดทนอดกลั้นของเบียทริเซมาถึงจุดสิ้นสุด

ถ้าไม่มีเสด็จพ่อ...เสด็จแม่ก็คงไม่ตาย

เบียดรีเซ่กำหนดแน่นและจ้องมององค์จักรพรรดิด้วยความเคียดแค้นโดยไม่รู้ตัว

เธอหวังให้อีกฝ่ายละอายต่อบาปบ้างแม้จะเพียงเล็กน้อยก็ตาม แต่บนมุมปากของเขากลับมีรอยยิ้มปรากฏขึ้น

ปีศาจอย่างเสด็จพ่อควรจะหายไปจากโลกนี้ซะ!

จากนั้นไม่นานภาพตรงหน้าก็กลายเป็นสีดำสนิท

เพลิง!

ฉันพยายามอดทนและรวบรวมพลังเวท ทุกครั้งที่ดาบของพ่อฟาดฟันลงมาเพื่อทำลายกำแพงป้องกันของฉัน

เนื่องจากเวทมนตร์จะถูกสร้างขึ้นผ่านการจذبและการทำสมาธิ ส่งผลให้ฉันต้องอยู่ในสภาพไร้การป้องกันตัวในระหว่างที่ใช้มัน ด้วยเหตุนั้นฉันจึงขอให้แม็กซ์ช่วยคุ้มกันให้

แต่ถึงอย่างนั้น ฉันก็ยังคงเจ็บปวดอยู่ดี

“จู่เวล เป็นอะไรใหม่”

ฉันหันไปยิ้มอย่างฝืนๆ ให้แม็กซ์ซึ่งเอย่ถามจากด้านหลัง
พลังเวทยังคงมีเหลือเพื่อ แต่ว่า...

เมื่อเห็นพ่อพยายามจะโจมตีฉันด้วยสายตาเลื่อนลอย
ฉันก็คิดวนไปวนมาในหัวซ้ำๆ ว่า คนคนนั้นไม่ใช่เขา

แต่การที่ฉันยังคงรู้สึกเจ็บปวดท้ง ๆ ที่รู้เช่นนั้นอยู่แก่ใจ
เป็นเพราะพอจะคาดเดาได้ว่าพ่อน่าจะเจ็บปวดมากขนาดไหน

...พอมองพ่อก็รู้สึกว่าการพลังเริ่มลดลงเรื่อยๆ

ในขณะที่ฉันกำลังจ้องมองพ่อและภาวนาให้แหวนของ
จักรพรรดิหมดพลังลงเร็วๆ อยู่ในใจ เสียงของเวโรนิกาก็ดังขึ้น

“อะ...องค์หญิง...!”

จะว่าไปแล้ว ฉันไม่มีเวลาหันไปตรวจดูความปลอดภัย
ของริเซ่เลยเพราะมัวแต่รีบกางเกราะป้องกัน พอหันกลับไปมอง
เล็กน้อยจึงเห็นว่าริเซ่กำลังถูกล้อมรอบไปด้วยพลังเวทอันน่า
ขนลุก แม้ว่าจะไม่ค่อยมั่นใจคงก็ตาม

นั่นมัน...

ไม่นานริเซ่ก็ปล่อยพลังเวทที่แหลมคมราวกับหนาม
ออกมาจนแทงทะลุตัวอัศวินมังกรที่พยายามจะเข้าใกล้เธอ

“องค์จักรพรรดิ หม่อมฉันจะฆ่าพระองค์ด้วยมือของ
หม่อมฉันเอง!”

ดูเหมือนว่าเธอจะถูกครอบงำด้วยความโกรธแค้น
เหมือนกับในนิยายต้นฉบับ แต่ฉันซึ่งเป็นนักเวทสามารถรับรู้ได้
ในทันที

มันคือการระเบิดของพลังเวทซึ่งเกิดขึ้นจากการ
แตกสลายของจิตใจ

เวทมนตร์คือทักษะขั้นสูงที่ถูกสร้างขึ้นโดยมีพื้นฐานเป็น
สภาพจิตใจ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องยากที่จะเสกเวทมนตร์ออกมา
ในสภาพจิตใจที่แหลกสลาย

แต่ถ้าหากเธอดึงพลังเวทและใช้เวทมนตร์ออกมาแบบ
นั้น...

“องค์หญิงก็ทรงเป็นนักเวทที่แข็งแกร่งมากเหมือนกัน
สินะคะ!”

ฉันส่ายหน้าให้กับการอุทานของโรส

ดูจากภายนอกแล้ว มันอาจดูเหมือนว่าเธอกำลังปลดปล่อยพลังออกมา แต่ความจริงแล้วมันตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ ริเซ่เพียงแค่ว่าใช้พลังเวทและพลังชีวิตให้หมดไปอย่างไม่ระมัดระวัง เหมือนกับท้องฟ้าที่สว่างขึ้นมาชั่วครู่ก่อนที่ดวงอาทิตย์จะตกดิน

ถ้าปล่อยริเซ่ไว้อย่างนั้นต่อไป มีหวังพลังชีวิตเธอหมดแน่

แต่ถ้าหากฉันปลดเกราะป้องกันในสถานการณ์ที่ยังคงต้องป้องกันการโจมตีของพ่อ ผู้คนจำนวนมากก็อาจได้รับบาดเจ็บ

แต่ถึงอย่างนั้น ฉันก็ไม่สามารถมีเจตตาริเซ่ในสถานการณ์ที่จักรพรรดิกำลังโจมตีได้เช่นกัน

นอกจากนี้ยังไม่รู้อีกด้วยว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับริเซ่หรือไม่ เพราะไม่รู้ว่าฟาฟเนียร์จะปรากฏตัวขึ้นมาเมื่อไร ถ้าหากยังคงเผชิญหน้ากับพ่ออยู่อย่างนี้ต่อไป...

ในขณะที่ใบหน้าของฉันบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด จู่ ๆ
เสียงของแม็กซ์ก็ดังขึ้นจากด้านข้าง

“ฉันจะลองหลอกล่อท่านอาจารย์ แล้วป้องกันไว้ให้เอง”

ประโยคนั้นทำให้ฉันตกใจจนหันไปมองเขา

แน่นอนว่าแม็กซ์น่าจะเผชิญหน้ากับพ่อได้นาน...แต่ก็
กลัวว่าจะต้องมีใครสักคนบาดเจ็บอยู่ดี

ทันใดนั้นเขาก็พูดต่อด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“จู่เวล เชื่อใจฉันสิ”

ฉันจ้องมองเขาด้วยแววตารูปล้ำไหว ในขณะที่ดวงตาสีแดง
กำของเขาดูสดใสกว่าปกติ

“ฉันจะไม่บาดเจ็บและจะไม่ทำให้เขาบาดเจ็บเป็นอัน
ขาด”

จะไม่ให้ฉันเชื่อใจคนคนนี้ได้อย่างไร

ฉันพยักหน้ารับพร้อมรอยยิ้ม

“ได้ค่ะ งั้นฉันฝากด้วยนะคะ”

แม็กซ์คลี่ยิ้มบาง ๆ ให้ฉัน แล้วหันไปพูดกับใครบางคน

“อยากให้หั่นไข่ใหม่ งั้นฉันฝากดูแลเธอด้วย”

เขาพูดกับใครกันนะ ฉันกวาดตามองรอบ ๆ ด้วยความสงสัย แต่ปรากฏว่าไม่มีใครอยู่เลย

ในขณะที่ฉันกำลังนึกสงสัยอยู่นั้น แม็กซ์ก็หันมาพูดกับฉันว่า

“จูลเวส ตอนที่ใช้เวทมนตร์ ให้ไข่ไปเลย ไม่ต้องกังวล”

ฉันพยักหน้าตอบ

คงจะมีใครบางคนซ่อนตัวอยู่ในห้องจัดงานเลี้ยงสินะ

ฉันถอยไปด้านหลังแล้วปลดกำแพงป้องกันออก ซึ่งเป็นเวลาเดียวกันกับที่พ่อวิ่งพุ่งมาพร้อมกับเหยียงดาบมาทางฉัน แต่แม็กซ์เข้ามาขวางตรงหน้าฉันและกันดาบของพ่อได้ทันเวลา

เคร็ง!

ก่อนหน้านี้แม็กซ์อาจจะสู้ไม่ได้ แต่ตอนนี้แม็กซ์สามารถ
กันดาบของพ่อได้อย่างสบายๆ

สู้ๆ นะคะ

ฉันมองเขาคูรู่หนึ่ง ก่อนจะรีบตรงไปหาริเซ่

หลังจากเพิ่งสั่งให้จับตัวองค์หญิงมาได้เพียงไม่นาน องค์-
จักรพรรดิก็นั่งตัวแข็งทื่อ

วะ...เวทมนตร์นี่...!

เมื่อพลังเวทซึ่งมีรูปร่างคล้ายหนามอันแหลมคมพุ่ง
ออกมาจากพื้นอย่างรวดเร็ว เหล่าอัศวินมังกรจึงพากันหลบหลีก
ได้อย่างฉิวเฉียดและพยายามสกัดกั้นเวทมนตร์ขององค์หญิง

ถึงแม้จะเทียบกับผู้มีพลังเหนือธรรมชาติไม่ได้ แต่พวก
เขาก็เป็นนักดาบชั้นหวัะกะที่สามารภใส่манаเข้าไปในดาบได้

มุมปากขององค์จักรพรรดิยกขึ้น

ไม่อยากเชื่อว่าเธอจะสามารถต่อสู้กับคนจำนวนมาก
เพียงคนเดียวได้...เป็นพลังที่เกือบจะเทียบเคียงกับผู้ที่มีพลัง
เหนือธรรมชาติได้เลย

ขอแค่เพียงได้พลังนั้นมาอยู่ในมือ

ความคิดนั้นทำให้องค์จักรพรรดิเกิดความรู้สึกอยากได้
เสียจนตัวสั่น

มานี้เร็วเข้า!

สีหน้าอันผ่อนคลายทำให้หยันตาของเบียทริซที่จ้องมอง
องค์จักรพรรดิเต็มไปด้วยความน่ากลัว

ฉันจะต้องฆ่าองค์จักรพรรดิให้ได้

ถ้าหากเป็นเมื่อก่อน เธอคงไม่กล้าแม้แต่จะคิดเช่นนั้น
แต่ตอนนี้ภายในหัวของเบียทริซมีแต่ความเคียดแค้นต่อ
องค์จักรพรรดิ จนถึงขั้นไม่รู้สึกถึงความเจ็บปวดซึ่งกำลังบีบ
หัวใจตนเอง

ฉันจะต้องฆ่าองค์จักรพรรดิและทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง

ทันใดนั้นเอง

“ริเซ!”

แสงสว่างเรืองรองทำให้ภาพตรงหน้าอันมีดมนสว่างไสว
ขึ้น และไม่นานเสียงเส้าโศกก็ดังขึ้นตามมา

“ริเซ จำผมได้ไหมครับ”

เบียทริเซพยักหน้าให้กับเคเลนซึ่งมองมาด้วยดวงตาที่มี
น้ำตาคลอเบ้า จากนั้นชายหนุ่มก็ขมวดคิ้วและกล่าวด้วยน้ำเสียง
ที่สงบลงเล็กน้อย

“ผมกลัวว่าคุณจะไม่ได้ยินเสียงผมซะแล้วครับ”

หลังจากได้ยินประโยคนั้น เบียทริเซจึงรู้ตัวว่าเมื่อครู่นี้
ตนเองทำอะไรลงไป

ความเกลียดชังที่มีต่อองค์จักรพรรดิทำให้ฉันถูกรอบงำ
ด้วยพลังเวทที่อยู่ในตัวสินะ

ในขณะที่เบียทริเซมียิ้มอย่างขมขื่น สายตาก็พลันเหลือบ
ไปเห็นว่าเคเลนกำลังมองมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

ฉันทำให้เขากังวลโดยไม่จำเป็นสินะ

เบียร์เซ็ย้มน้อยๆ อย่างรู้สึกผิด และไม่นานก็ต้องตกใจ
เมื่อจู่ๆ เคเลนก็พุ่งเข้ามากอด

ถึงจะดีใจที่ฉันได้สติแล้ว แต่ในทีที่คนเยอะแบบนี้...

หญิงสาวคิดครุ่นหนึ่ง ก่อนจะเบนสายตาไปมองทางอื่น
ด้วยความเขินอายและทำอะไรไม่ได้นอกเสียจากพยายามเกร็ง
ใบหน้าไว้

แต่แล้วปราณดาบสีม่วงเข้มซึ่งแผ่ออกมาจากดาบของ
มิคาอิลก็พุ่งตรงมาที่หญิงสาว เคเลนที่กำลังกอดเบียร์เซ็ยอยู่
จึงรีบหมุนตัว

“อึก!”

ต้องขอบคุณการเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่วของเคเลน
พวกเขาทั้งสองจึงสามารถหลบปราณดาบได้อย่างหวุดหวิด แต่
ปัญหาคือเกิดบาดแผลบนไหล่ของชายหนุ่มที่เฉียดโดนปราณ
ดาบ

“เคย์!”

เบียทริเซ่มองเคเลนด้วยใบหน้าที่คล้ายกับจะร้องไห้
เดี๋ยวนั้น เคเลนจึงพยายามยิ้มและตอบกลับว่า

“ผมไม่เป็นไรครับ”

ทันใดนั้น เสียงหัวเราะก็ดังลั่นขึ้น

“ฮ่า ๆ ๆ มิคาคิล เจ้าเป็นผู้ที่จงรักภักดีต่อข้าจริง ๆ สินะ!
เอาละ รีบพาตัวองค์หญิงมาตรงหน้าข้าได้แล้ว!”

เคเลนเกิดความคิดอาฆาตขึ้นทันทีหลังจากได้ยินเสียง
ของจักรพรรดิที่จู่ ๆ ก็ดังขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

ไอ้สารเลวนั้น ยังจะมาพูดพาล่ามในสถานการณ์อย่างนี้อีก

ถึงแม้จะอยากลงโทษมิกาคิลและจักรพรรดิเดี๋ยวนี้นี้ แต่
เบียทริเซ่ต้องมาก่อนเป็นอันดับแรก หลังจากให้หญิงสาวซึ่ง
กำลังวิตกกังวลไปอยู่ข้างหลังตนเองแล้ว เคเลนจึงหันไปจ้อง
มิกาคิลด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

ไม่ยากเชื่อว่าไอ้หมอนี้จะเป็นผู้มีพลังเหนือธรรมชาติ
แล้ว

หลังจากรับรู้ได้ถึงสายตาคู่ นั้น มิคาอิลจึงหันไปมอง
องค์หญิง

เห็นทีคงต้องระวังตัวหน่อยแล้ว เพราะองค์หญิงใช้
เวทมนตร์ได้

แต่แล้วจู่ๆ ดาบก็สีนึ่งก็ๆ พร้อมกับกระซิบกระซาบว่า

「ตอนนี้เธอน่าจะใช้เวทมนตร์ไม่ได้เพราะผลกระทบ
ของการระเบิดเมื่อครู่ รีบแทงฉันเข้าไปในหัวใจดวงนั้นเร็ว
เข้า!»

ถึงแม้จะรู้สึกแปลกที่ดาบคู่มือทำที่รีบเร่งกว่าปกติ แต่ด้วยความ
คาดหวังว่าจะได้รับพลังนั้น มิคาอิลจึงไม่คิดอะไรมาก

ในที่สุดพลังขององค์หญิงก็จะเป็นของฉันแล้วสินะ แต่ว่า
ก่อนอื่น...

สายตาดุดันของมิคาอิลมองตรงไปยังเคลเน

เล่นกับไอ้จอมอวดดีนั้นสักหน่อยก็น่าจะสนุกไม่น้อย

มีคาอิลนึกถึงการเสียดักดิ์ศรีเมื่อครั้งก่อน จึงหันไปกล่าว
ว่า

“องค์หญิง หากทรงยอมแพ้แต่โดยดี กระหม่อมจะไว้ชีวิต
คนรักขององค์หญิงให้พะย่ะค่ะ”

พอพูดจบ ดาบของมีคาอิลก็ถูกย้อมด้วยปราณดาบ
อีกครั้ง ในขณะที่เคเลนกัณฑ์พันกรอด

ไอ้สารเลว!

ทันใดนั้น

“ถอยไปค่ะ!”

จู่ๆ กำแพงป้องกันก็ปรากฏขึ้นรอบตัวเคเลนและเบียทริเซ่
ในขณะที่เดียวกันกับที่เสียงอันไพเราะดังขึ้น

นี่มัน...

ใครบางคนเรียกเจ้าของเสียงนั้นด้วยความดีใจ ก่อนที่
เคเลนจะได้หันไปมองว่าเป็นใคร

“จู่เวเลียน!”

มิคาอิลคลีย์มกวางทันที จากที่มีท่าทางน่ากลัวจนถึง
เมื่อครู่นี้

ฉันสำรวจมอริเซ่พร้อมกับกางกำแพงบ๊องกันไปด้วย

ถึงตอนนี้จะดูไม่เป็นไร แต่พลังเวทของเธอถูกใช้หมดไป
แล้ว

ฉันสร้างกำแพงบ๊องกันขึ้นอย่างมั่นคงแล้วหันไปมอง
มิคาอิลเซมิง

เมื่อกี้...ถ้าฉันไม่ได้มองผิดไป ปราณดาบของมิคาอิล
พุ่งเป้าไปที่รีเซ่

ทันใดนั้นเขาก็หันมองมาทางฉัน

“มาทางนี้สิครับ จูเวเลียน เตี่ยวผมจะปกป้องคุณเอง
ครับ”

จะปกป้องฉันนั่นแหละ

“ไม่ยากเชื่อว่าคำพูดแบบนี้จะออกมาจากปากของคน
ที่อันตรายที่สุดในตอนนี้ ไม่อยากเชื่อเลยจริงๆ

ในขณะที่ฉันกำลังจะตอบกลับไปว่าไม่จำเป็น

“มัวทำอะไรอยู่ เธอไม่สามารถร้ายเวทมนตร์สองคาถา
พร้อมกันได้อยู่แล้ว! เพราะงั้นรีบพาตัวฉันนั้นมาหาข้าเดี๋ยวนี้!
เซอร์มิคาอิล!”

เสียงร้องตะโกนของจักรพรรดิทำให้ฉันถึงกับขมวดคิ้ว
อย่างแรง

คนเราเป็นถึงขนาดนั้นได้ยังไงกันนะ

นอกจากจะควบคุมท่านพ่อแล้ว ตอนนี้อย่างพยายามจะฆ่า
ฉันเพื่อที่จะได้เป็นนักเวทอีก พฤติกรรมของจักรพรรดิทำให้ฉัน
เดือดดาลจนเลือดขึ้นหน้า จากนั้นก็หนีบตาไปเห็นว่าเหล่า
อัศวินมังกรกำลังวิ่งตรงมาหา

“คุณหนูฝั่งตรงข้าม ถ้าหากไม่อยากเจ็บตัว โปรดอยู่เฉย ๆ
นะครับ”

ฉันหน้าหนาวคือขมวดทันที เมื่ออัศวินที่เคยเห็นในสวน
ก่อนหน้าี่ส่งยิ้มให้อย่างมีเลศนัย

ทันใดนั้นเอง

ศีรษะและร่างของอัศวินก็ถูกแยกออกจากกันในพริบตา
พร้อมกันกับเสียงดังฉับ

“กล้าดียังไงถึงมาแตะต้องของของฉัน”

มีคาอิลที่ถือดาบซึ่งมีเลือดหยดลงมาตึง ๆ ดูเหมือนกับ
คนสติฟั่นเพื่อนไม่มีผิด

ร่างกายของฉันสั่นเทิ้มไม่หยุด ทันทีที่ดวงตาสีม่วงของ
เขาจ้องมองมาอย่างไม่ละสายตา ราวกับสำรวจมองว่ามีรอย
ตำหนิเกิดขึ้นบนของของตัวเองหรือเปล่า

เขาคิดว่าแบบนี้คือความรังนั้นหรือ

ในขณะที่ฉันกำลังรู้สึกขนลุก เสียงร้องตะโกนของ
จักรพรรดิก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง

“มิกาอิล เจ้าทำอะไรของเจ้า เจ้าฆ่าเกลที่เป็นลูกน้องของข้า...!”

มิกาอิลแสยะยิ้ม

“ยังไม่รู้อีกหรือ ว่าฉันตั้งใจจะทำจัดแก”

“กล้าดียังไง...!”

จักรพรรดิถูกครอบงำด้วยความโกรธเกรี้ยวครู่หนึ่ง ก่อนจะตะโกนเสียงดังลั่น

“เลจิส! ขวางไอ้หมอนั้นไว้!”

เกิดแสงสว่างขึ้นบนแหวนพร้อมกันกับที่พ่อพยักหน้าตอบ แต่แม็กซ์เข้ามาขวางทางไว้เสียก่อน

“แม็กซ์มีลเลียน หลบไปได้ยวนี้!”

จักรพรรดิซึ่งถูกครอบงำด้วยความสับสนและความโกรธร้องตะโกนดังลั่น แต่แม็กซ์ก็ยังคงประจันหน้ากับพ่อเช่นเดิมราวกับไม่สนใจจะฟังคำสั่งของจักรพรรดิ ท่าทางของเขาดูมั่นคงเหมือนกับตอนที่ประลอง

“ไอ้ตัวไรประโยชน์เอ๊ย!”

ในขณะที่ฉันกำลังขมวดคิ้วเพราะคำพูดของจักรพรรดิน้ำเสียงอันเย็นยะเยือกก็ดังขึ้น

“ในเมื่อองค์รัชทายาทกำลังกันตดยุกโพลเอนไว้อยู่ถ้าอย่างนั้นตอนนี้ฉันก็คงจะฆ่าแกงได้อย่างสบายๆ สินะ”

มิกาอิลจ้องจักรพรรดิด้วยแววตากระหายเลือด

ถึงแม้จะไม่ได้ไว้วางใจมิกาอิลเสียจนเต็มร้อย แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้คาดคิดว่าเขาจะเคลื่อนไหวอย่างนี้เช่นกัน องค์จักรพรรดิกัดฟันกรอดด้วยความโกรธ

ไอ้หมอนั่น มันวางแผนมาตลอดเลยใช่ไหม

องค์จักรพรรดิหันไปมองอัศวินมังกรที่คอยคุ้มกันอยู่ข้าง
ตน

“มัวทำอะไรอยู่! ไปขวางมันไว้สิ!”

เมื่อครั้งหนึ่งของอัศวินองครักษ์พุ่งไปทางมิคาอิล องค์จักรพรรดิจึงพูดกับอัศวินองครักษ์ที่เหลือว่า

“ข้าจะต้องไปซ่อนตัว คู่มกันข้าชะ!”

“พะยะค่ะ!”

และในขณะที่องค์จักรพรรดิกำลังจะไปซ่อนตัวนั่นเอง

「ดาไรอัส」

เสียงห่มดำที่เอ่ยเรียกชื่อ ทำให้องค์จักรพรรดิเรียกเขา กลับด้วยสีหน้าสดีใส

“ท่านฟาฟเนียร์! มาแล้วสินะครับ!”

เขากล่าวทักทายอย่างยินดีเพราะคิดว่าอีกฝ่ายมาช่วย แต่ทว่า...

「คิดจะหนีหางจุกตุตเหมือนกับหมาที่ฟ่ายแพ่ในการต่อสู้แบบนี้แหละ」

น้ำเสียงที่คล้ายกับเหน็บแนมซึ่งตั้งขึ้นในหัวทำให้องค์จักรพรรดิถึงกับนึ่วหน้า

คงไม่ได้จะให้เข้าไปประจันหน้ากับเจ้าพวกนั้นใช่ไหม

หากเป็นปกติ เขาก็คงจะตอบโต้คำพูดนั้นอย่างติดตลก แต่ตอนนี้องค์จักรพรรดิไม่มีกะจิตกะใจที่จะทำเช่นนั้น

“ถ้าจะไม่ช่วยก็หุบปากไปเถอะครับ”

เมื่อองค์จักรพรรดิตอบกลับอย่างเย็นชา น้ำเสียงของฟาฟเนียร์จึงทุ้มต่ำลง

「ฉันตั้งใจจะมาช่วย แต่นายกลับไม่สนใจ...สรุปแล้ว นายไม่ต้องการความช่วยเหลือของฉันใช่ไหม」

สิ้นเสียงนั้น หว่างคิ้วที่เคยขมวดเข้าหากันขององค์จักรพรรดิจึงเริ่มคลายออก

“ผมคิดน้อยไปนะครับ ท่านผู้ยิ่งใหญ่โปรดช่วยผมด้วย”

ฟาฟเนียร์ยกยิ้มมุมปากขึ้นให้กับท่าทีที่เปลี่ยนไปอย่างปุบปับขององค์จักรพรรดิ

“ได้สิ ในเมื่อนายขอร้องกันถึงขนาดนี้ ฉันก็คงจะต้องช่วย แต่มีเงื่อนไข”

เมื่ออีกฝ่ายเอ่ยถึงเงื่อนไขในสถานการณ์เร่งด่วนเช่นนี้ องค์จักรพรรดิที่กำลังกระวนกระวายใจจึงได้แต่กลืนน้ำลายอึกใหญ่แล้วเอ่ยถาม

“เงื่อนไขคืออะไรเหรอครับ”

ฟาฟเนียร์จ้องมองลูกแก้วที่อยู่ในมือของอีกฝ่าย

“ปลดปล่อยฉันด้วยลูกแก้วนั้น”

ประโยคนั้นทำให้องค์จักรพรรดิเบิกตาโพลง เพราะไม่เพียงแต่ลูกแก้วจะสามารถควบคุมโซ่ตรวนได้อย่างอิสระ แต่ยังถูกจำกัดไม่ให้ฆ่าสมาชิกราชวงศ์ได้อีกด้วย มันคือความประสงค์ของจักรพรรดิพระองค์แรกซึ่งตั้งใจจะปกป้องเหล่าทายาทจากฟาฟเนียร์

แน่นอนว่ามันไม่ใช่การปลดโซ่ตรวนโดยสมบูรณ์ จึงยังคงมีการจำกัดพลังอยู่...แต่ปัญหาคือนั้นหมายความว่าฟาฟเนียร์จะสามารถฆ่าสมาชิกราชวงศ์ได้

ในขณะที่ท้องค้จักรพรรดิกำลังมีสีหน้าเคร่งเครียดเพราะไม่แน่ใจว่าควรทำอะไรดีอยู่นั้น ฟาฟเนียร์ซึ่งปรากฏตัวขึ้นในร่างกึ่งโปร่งแสงก็อมยิ้มเล็กน้อย

「วางใจได้เลย ฉันแค่จะฆ่าลูกชายกับลูกสาวของนายเท่านั้น แต่ถ้ายังไม่สบายใจ...ฉันขอสาบานด้วยชื่อของฉันเลยว่าจะไม่ทำอันตรายใดๆ กับนายโดยเด็ดขาด」

การนำชื่อของตัวเองมาสาบานของมังกรก็ไม่ต่างอะไรกับการบอกว่าจะปกป้องคนคนนั้น เพราะผิดคำพูดเมื่อใด มังกรก็จะสูญเสียความเป็นตัวเองและถูกรอบงำด้วยความบ้ำคั้งเมื่อนั้น

เขาคงไม่อยากทำให้ตัวเองบ้ำคั้งอยู่แล้ว

องค์จักรพรรดิพยักหน้าหลังจากตัดสินใจ

“ตกลงครับ”

จากนั้นมุมปากของฟาฟเนียร์ก็เหี่ยวยกขึ้น

ฉันขมวดคิ้วอย่างแรง เมื่อเห็นหน่วยของครักซ์ของจักรพรรดิ
ประจันหน้ากับมิคาอิล พวกเขาโจมตีใส่กันราวกับไม่เคยมีความ
เชื่อใจต่อกันอยู่แล้วตั้งแต่แรก

เมื่อไหร่ยังอยู่ฝ่ายเดียวกันอยู่เลย...

ผ่านไปสักพัก ฉันก็หันไปมองริเซ่ซึ่งอยู่ฝั่งเดียวกัน

ในเมื่อใช้เวทมนตร์ไม่ได้แล้ว งั้นหาที่หลบหน้าจะดีกว่า

โชคดีที่ในขณะที่ฉันปลดเกราะป้องกันลงก่อนหน้านี้
ผู้คนจำนวนมากได้หนีออกไปจากห้องจัดงานเลี้ยงแล้ว

พวกเขาคงกลัวตายจากการโดนลูกหลงของปราณดาบ

เนื่องจากเป็นการปะทะกันระหว่างแม็กซ์กับพ่อ ซึ่ง
เปรียบเทียบเสมือนกับการต่อสู้กันระหว่างผู้มีพลังเหนือธรรมชาติ
ห้องจัดงานเลี้ยงจึงไม่ใช่สถานที่ที่ปลอดภัยอีกต่อไป

ถ้าหากไม่นับเข้ารับใช้จำนวนหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะหาที่
หลบไม่ได้ คนที่เหลืออยู่ในห้องจัดงานเลี้ยงในขณะนี้จึงมีเพียง
แค่คนของฝั่งเราที่สามารถต่อสู้ได้และอัศวินฝ่ายศัตรูเท่านั้น

ฉันกวาดตามองคนของฝั่งเราอย่างรวดเร็ว เฟร็ดเพื่อน
ของฉันกับเหล่าอัศวินของเขา อัศวินประจำตระกูลของเรา และ
หน่วยองครักษ์ของแม็กซ์กำลังต่อสู้อยู่กับเหล่าอัศวินของตระกูล
มาร์ควิสเฮสเซนและหน่วยอัศวินของราชวงศ์

แม้มันจะทำให้ฉันนึกถึงเหตุการณ์ในการแข่งล่าสัตว์-
อย่างประหลาด...แต่พวกเขาจะช่วยกันปกป้องริเซเซใหม่

ในขณะที่ฉันกำลังคิดเช่นนั้นและก้าวขาไปหาริเซเซหนึ่ง
ก้าว ปราณดาบสีม่วงเข้มก็เฉียดผ่านด้านหน้าฉันไป

“อยู่ตรงนั้นเฉยๆ ถ้าไม่อยากเจ็บตัว”

ฉันจึงมีคาอิลที่พูดจาไร้สาระครู่หนึ่ง ก่อนจะหันไปส่ง
สัญญาณทางสายตาให้ริเซเซ

ตอนนี้แหละโอกาส

ดูเหมือนว่าเธอจะเข้าใจที่ฉันบอกให้หนี จึงพยักหน้า
ตอบ

แต่ถ้ามีคาคิลหันมามองทางริเซ่ คงเกิดเรื่องยุ่งแน่

ฉันคิดพร้อมกับรีบหันไปมองคาคิลอย่างรวดเร็ว
ปรากฏว่าเขายังคงมองมาทางฉันอยู่ทั้งที่กำลังต่อสู้ไปด้วย

โล่งอกไปที แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความเป็นไปได้ที่เขาจะ
หันไปมอง... เพราะฉะนั้นฉันจำเป็นจะต้องพยายามดึงความ
สนใจของเขาเอาไว้

ด้วยเหตุนั้น ฉันจึงเริ่มออกตัววิ่งไปฝั่งตรงข้ามกับทิศทาง
ที่ริเซ่หนีไป

“จู่เวเลี่ยน!”

แม้ว่าเสียงซึ่งเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวของคาคิล
จะดังขึ้น แต่ฉันไม่สนใจ ไม่นานปราณดาบอันน่ากลัวก็เฉียดผ่าน
ฉันไปอีกครั้ง

ปัง! ปัง!

เสียงระเบิดนำกลั้วดังขึ้น แต่ฉันก็ยังคงไม่สนใจอยู่ที่
เพราะตระหนักได้หนึ่งอย่างจากท่าทีของมิคาอิลที่ปฏิบัติต่อฉัน

ในเมื่อเขามองว่าฉันเป็นสิ่งของในครอบครองของตัวเอง
จึงไม่น่าจะทำให้ฉันเกิดรอยขีดข่วนอย่างแน่นอน

หลังจากคิดอย่างนั้นได้สักพัก ฉันก็มาจนถึงกำแพงของ
ห้องจัดงานเลี้ยงและมองเห็นเหล่าข้าราชการที่ไม่สามารถหลบหนี
ออกไปได้ ด้วยความกังวลว่าพวกเขาจะเป็นอันตราย ฉันจึงจะ
รีบหนีไปทางอื่น

แต่แล้วอะไรบางอย่างกลม ๆ และดูมีน้ำหนักก็ลอยผ่าน
ด้านข้างฉันไป ฉันถึงกับสุดลมหายใจเข้าอย่างแรงหลังจากเห็น
สิ่งนั้น

หัวคนนั้นหรือ

คงมีเพียงแค่ฆาตกรที่เพลิดเพลินกับการฆ่าเท่านั้น ที่จะ
สามารถทำตัวนิ่งเฉยหลังจากเห็นภาพอันน่าสยดสยองเช่นนั้น
ได้ ฉันตัวสั่นเทาและทรุดนั่งลงไปกับพื้น ไม่นานนักก็มีเสียงใคร
บางคนเดินมา

“ผมบอกไปแล้วนะว่าให้อยู่เฉยๆ”

ดูเหมือนว่ามีคาอิลจะกำจัดเหล่าอัศวินของราชวงศ์หมดทุกคนแล้ว จึงยื่นจ้องฉันอยู่เพียงลำพังด้วยใบหน้าที่คล้ายกับปีศาจร้าย

“จู่เวเลียน”

เมื่อเขาเดินเข้ามาใกล้อย่างช้าๆ ฉันจึงรีบหลับตาแน่นก่อนจะลืมตาขึ้นมาอีกครั้งและมองเห็นริเซ่กับเซอร์เคเลน โล่งออกไปที่ที่พวกเขาอยู่กับคนของฝั่งเราแล้ว

ในขณะที่ฉันเพียงแค่อึ้งโง่อยู่กับสิ่งที่เห็นอยู่ภายในใจ ดูเหมือนมีคาอิลจะคิดว่าฉันกำลังหวาดกลัว เขาจึงพูดด้วยท่าทางเห็นอกเห็นใจ

“กลัวว่าผมจะทำอย่างนั้นกับคนที่รักเธอ”

ฉันมองดูเขาที่ก้าวขาเข้ามาใกล้พร้อมกับท่ามัดแน่น

ตอนนี้ริเซ่ปลอดภัยดีแล้ว งั้นก็ถึงคราวที่ฉันจะต้องปกป้องตัวเองบ้าง

ทันทีที่ฉันรีบทางกำแพงป้องกันรอบตัว นัยน์ตาของเขาก็ตี๋มไปด้วยความตกตะลึง

“กำแพงป้องกันเวทมนตร์นั้นหรือ แต่ในสถานการณ์ที่ควรจะต้องปกป้ององค์หญิง ทำไมถึง...”

เขากวาดตามองบริเวณโดยรอบห้องจัดงานเลี้ยงแล้วจึงส่ายยิ้ม

“คุณจงใจหลอกล่อผมอย่างนี้ก็เพื่อให้องค์หญิงออกห่างจากผมได้งั้นหรือ”

ในขณะที่ฉันยกมุกปากขึ้นเพราะคิดว่าหลอกเขาได้ครั้งหนึ่ง

“อัยเจ้าเล่านี่!”

จากนั้นตาบของเขาก็ฟาดฟันลงมาบนเกราะป้องกันของฉันทราบกับระบายนความโกรธ แต่เกราะป้องกันซึ่งเคยป้องกันการโจมตีของพ่อมาแล้ว ไม่มีทางแตกง่าย ๆ เพียงเพราะการโจมตีของมิกาอิล

“ยอมแพ้ซะเถอะ มิคาลิล เพราะถึงยังไงคุณก็ไม่มีทางทำลายเกราะป้องกันของฉันได้”

“ใช่ ผมอาจจะไม่สามารถทำลายเกราะป้องกันได้ แต่ว่า...”

รอยยิ้มเยาะปรากฏขึ้นบนใบหน้าขาวนวลของมิคาลิล

“คุณจะต้องมองดูภาพที่ท่านพ่อและคุณแม่ของคุณตายไปพร้อมกันจากการต่อสู้ด้วยกันนั่น”

ฉันกำหมัดแน่นเพราะเข้าใจความหมายของประโยคนั้นเป็นอย่างดี

เขาตั้งใจจะใช้ประโยชน์จากการต่อสู้กันของคนอื่นสินะ!

มิคาลิลกำลังรอให้สองคนนั้นหมดแรง เพื่อที่จะจัดการพวกเขาได้อย่างง่ายดาย

ฉันหันมองไปทางพ่อและแม็กซ์ด้วยนัยน์ตาสั้นไหว

แม็กซ์กัดฟันกรอดเพราะการโจมตีอย่างรุนแรงบริเวณแขน

ไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะแข็งแกร่งถึงขนาดนี้ ทั้งที่ไม่มีสติ
อยู่ด้วยซ้ำ...!

ตอนประลองแม็กซ์ไม่เคยสังเกตมาก่อน แต่เพิ่งมารู้สึก
ได้ในตอนนี้ว่าอาจารย์ยอมอ่อนข้อให้เขามากพอสมควรมา
ตลอด

ชายหนุ่มหรือตาจ้องมองการเคลื่อนไหวของดาบที่ฟาดฟัน
ลงมาตรงบริเวณลำคออย่างไม่หยุดหย่อน

ถ้าผมโจมตีได้เหมือนคุณ มันก็คงจะง่ายขึ้นกว่าตอนนี้...

แม็กซ์คิดพร้อมกับกั้นการโจมตีของอีกฝ่ายไว้ได้อย่าง
คล่องแคล่ว

“ฉันจะไม่บาดเจ็บและจะไม่ทำให้เขาบาดเจ็บเป็นอัน
ขาด”

สิ่งที่เขาทำอยู่ในตอนนี้คือการต่อสู้เพื่อป้องกัน ไม่ใช่การ
ต่อสู้เพื่อเอาชนะ ด้วยเหตุนั้นแม็กซ์จึงจำเป็นต้องระมัดระวังและ
รอบคอบมากกว่าปกติ แต่ว่า...

จูเวเลียน เธอจะไม่ใช่ไรโซใหม่

พอกังวลเรื่องความปลอดภัยของจูเวเลียน แม็กซ์ก็รู้สึก
เหมือนกับจะคลั่ง

ถึงจะให้คนคุ้มกันอยู่ แต่ก็ยังอดกังวลไม่ได้...

ชายหนุ่มถอนหายใจลึกพักก่อนจะเอนตัวไปด้านหลัง
อย่างรวดเร็ว เมื่อมองเห็นดาบของอาจารย์ซึ่งเฉียดผ่านจุดที่คอ
ของเขาอยู่เมื่อครู่นี้ไปพร้อมกับเสียงแหวกอากาศอันน่าขนลุก

ละสายตาจากคู่ต่อสู้เพียงนิดเดียว อาจจะทำดาบได้โดย

แม็กซ์คิดพลางยกดาบขึ้น

ซึ้ง!

ทำให้ดาบของเลจิสซึ่งเส็งมาที่หัวใจของแม็กซ์อย่าง
รวดเร็ว กระเด็นออกไปในทันที

อย่างน้อยตอนนี้ฉันก็พอจะเดารูปแบบการโจมตีของเขา
ได้แล้ว

การคาดเดาการโจมตีของอาจารย์ได้ทำให้แม็กซ์สูญเสียพลังกายน้อยกว่าเดิม ต่างจากก่อนหน้านี้ที่ง่วนอยู่แต่กับการป้องกันการโจมตีให้ได้

ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไปก็น่าจะยืดเวลาได้สำเร็จ

ในขณะที่แม็กซ์กำลังมึนงงอยู่นั้น ดาบของอาจารย์ก็เริ่มเปล่งแสงสีฟ้าอีกครั้ง

จะใช้ปราณดาบสินะ

แม็กซ์เองก็รวบรวมพลังสีแดงไว้ที่ดาบเช่นกัน

ผมจะต่อสู้กับคุณเท่าที่ต้องการเองครับ ท่านอาจารย์

ทันใดนั้นก็มียูนิคอร์นตามดั่งขึ้นจนแม็กซ์เกือบจะหันหน้าไปมองโดยไม่รู้ตัว แต่สุดท้ายก็กลับมามุ่งความสนใจไปที่อาจารย์ซึ่งวิ่งพุ่งมาทางเขา

ใช่แล้ว ฉันต้องเชื่อใจจูเวเลียน เพราะไม่ว่ายังไง เขาก็คอยปกป้องเธออยู่แล้ว

แม้กซ์สลัดความกังวลทิ้งไปพร้อมกับกำด้ามดาบแน่น ไม่นานดาบของผู้มีพลังเหนือธรรมชาติทั้งสองก็วาดแสงและ
กระทบกัน

ฉันกัดริมฝีปากเบา ๆ ก่อนจะคลี่ยิ้มออกมา

“จู่เวล เชื่อใจฉันสิ”

ใช่แล้ว ฉันเชื่อว่าแม้กซ์จะต้องป้องกันการโจมตีของพ่อ
ไว้ได้อย่างปลอดภัยและไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ แน่หนอน ถ้าอย่าง
นั้นสิ่งที่ฉันควรทำในตอนนี่คือกันมิคาอิลไว้ให้ได้

ถึงไม่รู้ว่าจะได้ผลใหม่เพราะไม่เคยทำมาก่อน แต่ก็ต้อง
ลองทำดู

ฉันจ้องมิคาอิลเขม็งพร้อมกับยิ้มอย่างอ่อนโยน

“ถ้าทำได้ก็ลองทำดูค่ะ”

ฉันพูดพร้อมกับลดเกราะป้องกันลง มิคาอิลจึงอมยิ้ม
เล็กน้อย

“ใช่แล้ว ต้องทำตัวน่ารักอย่างนั้นสิ ที่รักของผม”

ถึงจะขลุ่ยอยู่ไม่น้อย แต่ฉันก็พยายามตั้งสติและจ้องมอง
ไปที่มิคาอิลซึ่งค่อยๆ เดินเข้ามาใกล้

“จู่เวล ตอนที่ใช้เวทมนตร์ให้ใช่ไปเลย ไม่ต้องกังวล”

ในขณะที่ฉันกำลังนึกถึงคำพูดของแม็กซ์และพยายาม
ตั้งสมาธิ ใครบางคนก็มายืนอยู่ตรงหน้าฉัน

ข้ารับใช้ชั้นเหนือ

ชายหนุ่มซึ่งสวมชุดข้ารับใช้ระดับล่างของราชวงศ์มี
รูปร่างค่อนข้างสูงใหญ่ ในมือของเขามีดาบอยู่เล่มหนึ่ง

“รีบร่ายคาถาให้เสร็จเร็วครับ”

เสียงอันอ่อนโยนของเขาฟังดูคุ้นหูอย่างบอกไม่ถูก

ทันใดนั้นเอง...

“กล้าดียังไงถึงมายืนขวางอยู่ตรงหน้าฉัน...!”

มิคาอิลว่าพลางแกว่งดาบใส่ข้ารับใช้

กำแพงป้องกัน...

ฉันรีบเรียกสติตัวเองให้กลับคืนมาและกำลังจะกางเกราะป้องกัน แต่ในขณะที่เดียวกันนั้น ปราณดาบสีขาวยังปรากฏขึ้นบนดาบซึ่งมีรูปร่างคล้ายกับไม้กระบองที่ชายคนนั้นถืออยู่อย่างเลื่อนราว

ผู้มีพลังเหนือธรรมชาติงั้นหรือ

ในขณะที่ฉันกำลังตกใจกับพลังของชายคนที่ไม่คาดคิดนั้น

ตูม!

เกิดเสียงระเบิดอย่างรุนแรงเนื่องจากการปะทะกันของปราณดาบ ทันทีที่ปราณดาบซึ่งดูเหมือนกระบองของชายคนนั้นฟาดฟันใส่ดาบมิกาลอย่างแรง

จากนั้นเสียงทุ้มต่ำก็ดังลอดออกมาจากริมฝีปากของเขา

“ความสามารถแค่นั้นก็ได้เป็นหัวหน้าหน่วยองครักษ์ของจักรพรรดิแล้วงั้นหรือ มิกาลิล”

เมื่อไต่ยีนเช่นนั้น มิคาอิลจึงพูดพึมพำด้วยสีหน้าบึ้งตึง

“อย่าบอกนะว่า...แกคือเคานต์ไฟเร็กซ์นะ?”

ฉันตกใจทันทีที่ชื่อของคนที่คุณคิดว่าตายไปแล้วถูกเอ่ยถึง

จะว่าไป หน้าตาก็ดูคล้ายคลึงกันอยู่ แต่เคานต์ไฟเร็กซ์
น่าจะอายุเยอะกว่าคนคนนั้น

ในขณะที่ฉันเกิดความสงสัยขึ้นในใจ ชายคนนั้นก็ตอบ
พร้อมกับรอยยิ้ม

“ถึงตอนนี้จะไม่ใช่เคานต์แล้ว แต่ถูกต้อง นามสกุลของ
ฉันคือไฟเร็กซ์”

ทันใดนั้นเอง เนื้อหาในหนังสือที่ฉันเคยอ่านก็ไหลขึ้นมา
ในหัว

[เหตุผลที่ผู้ที่มีพลังเหนือธรรมชาติแก่ตัวข้างลงเป็นเพราะ
พยายามรักษาร่างกายเอาไว้ให้อยู่ในช่วงที่ดีที่สุด]

ดูจากภายนอกแล้ว ชายคนนั้นดูเหมือนชายหนุ่มวัยยี่สิบปี แต่ว่าเคานต์ไฟเร็กซ์ไม่มีทายาทคนไหนเลย จึงน่าจะเป็นเขาเอง

ทันใดนั้นเสียงกัณฑ์กรอดก็ดังขึ้น

“แกเป็นผู้มีพลังเหนือธรรมชาติงั้นหรือ?”

เป็นเพราะว่าเขาไม่ได้กลายเป็นผู้มีพลังเหนือธรรมชาติด้วยความสามารถของตัวเองหรือเปล่านะ ภายในดวงตาของมิคาอิลจึงเต็มไปด้วยความดูร้าย

ไม่นานเขาก็พูดต่อ

“ไม่คิดเลยว่าคนทรยศอย่างแกจะเป็นผู้มีพลังเหนือธรรมชาติด้วย ไม่น่าเชื่อเลยจริงๆ ใช้กลโกงอะไรมาทำได้เป็นล่ะ”

เคานต์ไฟเร็กซ์ส่ายหน้าให้กับคำถามทุเรศๆ ของอีกฝ่าย

“ฉันก็แค่ฝึกซ้อมดาบด้วยความตั้งใจที่จะชดใช้ความผิดและตอบแทนบุญคุณ แล้วเส้นทางใหม่ก็เปิดให้กับฉัน”

ในขณะที่ฉันกำลังประทับใจในน้ำเสียงของเขาซึ่งสัมผัส
ได้ถึงความตื่นรู้แตกต่างจากมิคาอิล

“อย่ามามัลลอกันเล่น!”

ฉันหนีหน้าและหันขวับไปมองมิคาอิล จากนั้นจึงจ้องมอง
ไปที่ตาบซึ่งอยู่ในมือของเขา

ในตอนแรกฉันคิดว่าจะต้องเข้าไปใกล้เพื่อทำลายมัน...
แต่ถ้ามันเป็นไปตามที่ฉันคิดละก็ ไม่ต้องเข้าไปใกล้ก็อาจจะทำลาย
มันได้

พอคิดเสร็จ ฉันจึงตะโกนใส่แผ่นหลังของเคานต์ไฟเร็กซ์

“ท่านเคานต์ มันอาจจะลำบากสักครู่หนึ่ง แต่เชื่อฉันแล้ว
โจมตีมิคาอิลเลยล่ะ!”

เขาสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะตอบกลับอย่างตะกุกตะกัก

“ตะ...! ได้ครับ! ว่าที่องค์จักรพรรดินี!”

“ว่าที่องค์จักรพรรดินี” นั้นมันไม่เร็วเกินไปหน่อยหรือคะ

ฉันถอนหายใจเบาๆ ครู่หนึ่งแล้วจึงทบทวนสิ่งที่คิดเมื่อครู่
นี้อีกครั้ง

ถึงจะใช้เวทมนตร์โจมตีไม่ได้ แต่ยังใช้เวทมนตร์ป้องกัน
ได้อยู่ และถ้าหากประยุกต์ใช้มันดีๆ ละก็...

ฉันหลับตาลงและพยายามตั้งสมาธิ

เบียดริเซ่ลองตั้งสมาธิ แต่เพราะพลังเวทถูกใช้หมดแล้ว เธอ
จึงไม่สามารถใช้เวทมนตร์ได้อีก

เพราะอย่างนี้หรือเปล่า ฉันถึงได้เป็นแค่ตัวถ่วง...

ผ่านไปสักพัก เคเลนก็พูดขึ้นโดยไม่รู้ว่าเป็นฝ่ายกำลังคิด
อะไรรออยู่

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ เพราะตอนนี้มาร์ควิสเฮสเซน
ไม่สามารถบุ่มบ่ามโจมตีฝั่งพวกเราได้ครับ และต่อให้ฝั่งนั้นจะ
บุกเข้ามา ผมก็จะรับผิดชอบและปกป้องคุณเองครับ”

ดูท่าทางเคลเนจะคิดว่าหญิงสาวหวาดกลัวที่จะต้อง
เผชิญหน้ากับเหล่าศัตรู

มันไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย

ในขณะที่กำลังถอนหายใจด้วยความอึดอัด จู่ ๆ เธอก็
สัมผัสได้ถึงกลุ่มพลังเวทอันแข็งแกร่งจากทิศทางที่जूเวเลียนอยู่

นี่มัน...

เบียทริเซ่หันไปมองजूเวเลียนพร้อมกับขมวดคิ้วอย่างแรง

ทำไมกัน

ตอนนี้जूเวเลียนอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถใช้เวทมนตร์ใดๆ
ได้ ยกเว้นแค่เวทมนตร์ป้องกัน ดังนั้นไม่ว่าจะมองอย่างไร เธอก็
ไม่อาจเข้าใจได้

เพราะพลังเวทสีเงินที่พุ่งออกมาจากมือของजूเวเลียน
ไม่ได้ห่อหุ้มรอบตัวคานต์ไฟเร็กซ์ แต่เป็นมิคาอิล

ทำไมเธอถึงกางเกราะป้องกันให้มิคาอิลล่ะ

ทันใดนั้นเบียทริเซ่ก็เบิกตาโตทั้งสองข้าง

นั่นมัน...!

เกราะป้องกันที่จุเวเลียนสร้างขึ้นถูกเปลี่ยนรูปร่างเป็นเชือกหลายเส้น แล้วมัดตัวมิคาอิลกับดาบที่เขาถืออยู่ไว้

แต่แล้วเรื่องเล่าที่เคยอ่านมาจากหนังสือในสมัยเด็กก็โผล่ขึ้นมาในหัวของเบียทริเซ่

[จักรพรรดิพระองค์แรกคือนักเวทผู้เก่งกาจในด้านเวทมนตร์ป้องกันมากกว่าเวทมนตร์โจมตี]

หญิงสาวหันไปมองมิคาอิลอีกครั้ง

“นะ...นี่มันอะไรกันเนี่ย จู่ๆ ก็...ก็!”

ปรากฏว่าเขาทรุดนั่งลงไปแล้วด้วยสีหน้าเจ็บปวด ทั้งที่เมื่อสักครู่นี้ยังใช้ปราณดาบอย่างไม่หยุดยั้งอยู่เลย เชือกมานามากมายเกี่ยวพันรอบตัวมิคาอิลราวกับพยายามจะจับกุมตัวเอาไว้

และจู่ๆ เบียทริเซ่ก็ตัวสั่นสะท้านเพราะความคิดที่แวบผ่านเข้ามาในหัว

จริงด้วย เวทมนตร์ผนี่ก็...ก็คือเวทมนตร์อย่างหนึ่งที่
ดัดแปลงมาจากเวทมนตร์ป้องกัน!

ฉันจึงมีคาอิลอย่างไม่ละสายตา ไม่นานมานานที่เคยปกคลุม
รอบตัวเขาจนถึงเมื่อครู่นี้ก็เริ่มแทรกซึมเข้าไปในผิวหนังของ
มิคาอิลจนเกิดเป็นร่องรอย

สุดท้ายแล้ว การผนี่ก็นับว่าเป็นการกักขังอย่างหนึ่ง
ดังนั้นฉันจึงกางเกราะป้องกันให้เขาและทำให้ดาบซึ่งควบคุมเขา
มาอยู่ใต้อำนาจของฉัน เพื่อที่จะทำให้ไม่สามารถใช้พลังเวทได้

เหตุผลที่เขารู้สึกเจ็บปวดทรมานในตอนนี้เป็นเพราะ
ในช่วงเวลาที่ผ่านมาดาบเล่มนั้นเกาะกินและดูดพลังชีวิตของ
มิคาอิลไปที่ละเล็กทีละน้อยมาโดยตลอด ส่วนพลังเวทที่ใส่เข้าไป
แทนก็เริ่มจะหมดลง

นี่สินะกรรมตามสนอง!

เมื่อเห็นว่าฉันเอาแต่จ้องมอง เขาซึ่งดูเจ็บปวดทรมานอยู่
ตลอดก็เขม่นมองฉันอย่างน่ากลัว

“นังสารเลวนี่! คิดจะทำอะไรฉัน?!”

ฉันถอนหายใจและตอบอย่างเย็นชา

“ฉันแค่ทำให้คุณหม่าคนอื่นไม่ได้เท่านั้นค่ะ”

ตัวของเขาระตุกราวกับต้องการจะวิ่งพุ่งเข้าไปใส่ฉัน แต่ก็ทำได้เพียงเท่านั้น

“อ้ากกกก! แกทำอย่างนี้กับฉันได้ยังไง...!”

ฉันขมวดคิ้วพร้อมกับตอบเขา

“ฉันเคยบอกไปแล้วไม่ใช่หรือคะ ว่ามันเป็นการบอกลาครั้งสุดท้าย แต่คนที่ผิดคำพูดว่าจะไม่เข้าใกล้ฉันอีกคือคุณค่ะ”

เคร็ง!

มีคาอิลปล่อยตาบลงราวกับว่าถือน้ำมันไหหวอีกต่อไป ฉันจึงหยิบตาบที่เขาทำร่วงหลุดมือขึ้นมา

「นะ...นังสารเลว ฉันจะมอบพลังอันแข็งแกร่งและเกียรติยศให้กับเธอเอง เพราะฉะนั้นทำตามที่คุณพูด...」

ฉันได้ยินเสียงดาบ แต่ไม่สนใจและสำรวจมองรอยแตก
บนนั้น

ถ้าปล่อยพลังเวทเข้าไปในส่วนนี้แล้วทำให้ขยายตัวขึ้น...
ดาบอาจจะทนไม่ไหวและแตกในท้ายที่สุด

ไม่นานฉันก็ใส่พลังเวทเข้าไปในรอยแตกตามที่คิดเอาไว้
ในทันที

「อ้ากกกก! ขอร้อง หยุด...!」

ในที่สุด ดาบเวทมนตร์ก็ถูกทำลายไปพร้อมกับความ
ทรมาณอันน่าสยดสยอง

ฉันมองดูเศษซากของมัน แล้วแค้นหัวเราะในลำคอเมื่อ
นึกถึงคำพูดของดาบเมื่อครู่นี้

“ฉันได้หลายสิ่งหลายอย่างมาแล้วด้วยตัวเอง ซึ่งสิ่ง
เหล่านั้นมันมีค่ายิ่งกว่าพลังอันแข็งแกร่งและเกียรติยศซะอีก...”

ฉันเป็นคนที่มีพลังและความมุ่งมั่นอยู่แล้วตั้งแต่แรก แต่เพียงแค่อิทธิพลที่หายไปจนไม่สามารถรับรู้ถึงสิ่งเหล่านั้น ได้อย่างถูกต้อง

ทว่าหลังจากได้เจอแม็กซ์และรู้จักคนสำคัญมากมาย ฉัน ก็ได้เรียนรู้วิธีการใช้พลังที่อยู่ภายในตัว และมันคือสิ่งที่ฉันได้มา ด้วยตัวเอง ไม่ใช่ได้มาโดยการพึ่งพาอาศัยคนอื่น

ฉันก้มลงมองมิคาอิลแล้วพูด

“แต่ฉันไม่รู้ว่าคนที่คิดแต่จะใช้ประโยชน์จากคนอื่นอย่าง คุณจะรู้จักสิ่งเหล่านั้นไหม”

พอพูดจบ ฉันก็หันไปยิ้มให้กับแม็กซ์

สองคนนั้นยังคงไม่ได้รับบาดเจ็บใดๆ เหมือนกับตอน ประลองกัน

ไม่นานฉันก็ต้องเบิกตากว้าง

พลังนี้มันคืออะไรกัน

ฉันหลับตาลงและพยายามเพ่งสมาธิไปที่พลังอันน่ากลัว
แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก

เฮ้?

แต่พลังนั้นกลับหายไปอย่างไร้ร่องรอยราวกับเรื่องโกหก
ทันใดนั้นเอง...

“ท่านอาจารย์! ได้สติแล้วหรือครับ!”

ฉันหันหน้าไปตามเสียงตะโกนดั่งลั่นของแม็กซ์ และเห็นว่า
พ่อกำลังจ้องมองทางที่ฉันด้วยนัยน์ตาอันมีชีวิตชีวา

หรือว่าพลังเวทของแหวนจะหมดแล้ว?

ฉันคิดเช่นนั้นสักระยะ ก่อนจะรู้สึกได้ถึงน้ำตาที่ไหลริน
ลงมาโดยอัตโนมัติ เมื่อเห็นใบหน้าของพ่อที่ส่งยิ้มมาให้

“พ่อนี่นา!”

และในไม่ช้าฉันก็เริ่มวิ่งไปหาเขาทันที